

A könyves nemzet mindenese, Püski Sándor 90 éves

PÜSKI

pedig testi valóságában nem élhetett közöttünk. Nemcsak a *Magyar Élet* kiadványai kellették ezt az érzést bennem, és nemcsak bennem, hanem a könyveire figyelő diáktársaimban, mind Püski Sándor kezét, lelkét, szellemét és áldozatkészségét éreztük az egész népi tábor irodalmán, a harmadik út jeltüzei mellett.

Nem volt egységes sohasem a népi írók tábora, már csak azért sem, mert mindegyik tagja szuverén alkotói egyéniség volt, érzékeny füllel kihallgattuk a különbözőzéseiket is közöttük világfelfogásban, népszemléletben, jövőlátásban. Csakhogy számunkra, erdélyi magyar diákfiatalok számára, akik alig két évvel előbb szabadultunk meg – most már tudjuk, hogy négy boldog esztendőre összesen – a kisebbségi sors léleksorvasztó kalodájától, a kortárs magyar irodalom törésvonalai nem íróvendégeink között húzódtak, hanem a sorsvallató és sorsvállaló művek, meg az üres szórakoztatás iparosai között. Püski Sándor az egységet jelentette nekünk. Az általa kiadott művek, és olyan alkotások egységét is, amelyeket más kiadók adtak a kezünkbe, de alapvetően egyazon hangon szóltak arról, hogy nemzetté kell tenni a népet. A magunk útját kell járnunk, fel kell szabadítani a parasztságot, nemcsak földosztással, de léleképítéssel éppen úgy, egymással marakodó politikai pártok fölött kell találkozniuk mindazoknak, akik az életet szolgálnak, a nemzetet otthonuknak, a magyar sorsot Isten parancsolatának tekintették.

Sokszor eltűnődtem magamban, némán, de le is írtam, hogy nemzedékemnek szerencséje volt, mivel a népi írók műveinek útján érkezett el az ocsúdáshoz a negyvenes évek elején, a számunkra nemzeti szabadságot, emelkedést hozó, egyben azonban csapdákat is rejtő magyar valósághoz. Felverteződhettünk egy olyan szemlélettel, amely mindenképpen a nép, a dolgozó magyarság, elsősorban a kiszolgáltatott, de nagy erőt őrző parasztság szemével látta a gondokat és tennivalókat, könnyebben találhattunk el a történelem fő sodrásához, a magunk kötelességeihez és feladataihoz. Legalábbis úgy hittük, hogy a fő sodorban haladunk, amikor ifjonti lelkesedéssel bekapcsolódtunk a társadalom építésébe, a kisebbségi magyar élet csatáiba. Magunk mellett éreztük, tudtuk vagy legalábbis reméltük a népi tábor nagyjait, Illyés Gyulát, Németh Lászlót, Veres Pétert és kedves könyveink annyi más szerzőjét.

Roppant időfívet kell kifeszítenem most, mikor a 90 esztendő Püski Sándort ünnepeljük. Alig múlt 30 esztendő, mikor nálunk járt, a sepsiszentgyörgyi Református Székely Mikó Kollégiumban; én akkor negyedik éves diák voltam, még 15 éves sem egészen. Csak a bennfentesek tudták, a nagydiákok és persze a tanáraink, akik meghívták a népi írók csapatát a kollégiumunkba, hogy itt van Püski Sándor is, a *Magyar Élet* könyveinek kiadója. Hogyne lett volna ott, mondom most, mikor ő hozta el hozzánk azokat az írókat, akiknek már legendájuk volt körünkben. Veres Péter, Sinka István, Darvas József, Nagy István, mindegyikük az írás és az élet egységét jelentették számunkra, és tette serkentő ösztönzést, célt, értelmet induló életünknek.

Püski Sándor azóta úgy él bennem, mint aki jelen van a maga íróinak minden olvasói találkozásán, de a háttérbe húzódva, csendesen, szerényen, csak éppen nélkülözhetetlenül. Mikor már újra országhatár választotta el Erdélyt az anyaországtól, Püski Sándor akkor is velünk maradt,

Megesett, hogy vitáinkon a kollégium bentlakásában azzal szakítottuk meg a beszélgetést, hogy újra elolvassuk, mit is írt a tárgyalt kérdésről ez vagy az a népi író, és így felfegyverkezve folytatjuk tusakodásainkat. Könnyű most, történelmi távlatból visszatekintve felismerni, hogy miben tévedtünk, hol voltunk naivak, de olyankor sem tartottuk becsapottnak magunkat: a könyveink nem hagytak cserben. Legfennebb a mi íróink is tévedtek, kisebbet és nagyobbat, ők is naiv hittel, tiszta szándékkal.

Családi otthonomban, az ágyam fölé kiragasztottam a *Magyar Élet* íróinak arcképcsarnokát; Püski Sándor reklámfüzetéből vágtam ki a bélyegnyi képeket. Családi felvételekként őriztem őket. Nem tudom, ki emlékszik még ezekre a füzetekre. Magam a hetvenes évek elején, a *Brassói Lapok Írói Albumához* írt epilógusomban emlékeztettem a könyvreklámnak erre a hatékony, közvetlen módjára. „Diákkoromban Nagy István, Veres Péter műveivel együtt ismertem meg az írók életrajzi adatait, sőt az önvallomásaikat – Püski Sándor könyvkiadói vállalkozásának igen ötletes reklámfüzetekéből. S míg a *Külvárost* vagy a *Gypsost* olvastam, az írók arca is elem villant mindegyre, a beszélgetés velük közvetlenebb, meghittebb lett – írtam –, a könyvek népszerűsítésének ezt a nagyon kézenfekvő, ötletes, becsületes és viszonyaink között nem ritkán egyenesen nélkülözhetetlen módját sokkal bátrabban alkalmazhatnók napjainkban is.”

Visszatérve a népi írók, a Püski-könyvek és eszmetársaik hatására sorsunkra, gondolkodásunkra, állítani merem, hogy ezek a művek összességükben felvérteztek annyira, hogy csapdahelyzetben is felismerjük a keskeny utat, amelyen az életben járni lehet. Püski Sándor az 1943-as szárszói találkozó megszervezésével az akkor már élesen jelentkező ellentétek feltárását kívánta és a nemzet elgondolkztatását az írók egymásnak feszülő nézeteivel. Tőlünk, a Mikó Kollégiumból két diáktársunk, nagydiákok részt vettek a tanácskozáson, és hazatérve eszméltető nézeteket osztottak meg velünk. E diákok egyike Kányádi Dénes volt Nagyalambfalváról, nemsokára hősi halált halt a második világháborúban, a székely végek védelmében. Másikuk, Havadtóty Sándor Amerikában él évtizedek óta, ott a magyar ügy, minden jó kezdeményezés felpártolója, támogatója. Egyetemi tanár és református lelkész, egyebek között ő derítette ki, hogy a Ceaușescu-rendszer milyen undorító cselekedetre vetemedett, amikor tízezer magyar Bibliát, nyugati ajándékot bezúzatott és toalettpapírt készített belőlük.

Mikor hamarosan kézbe vehettük az 1943-as szárszói konferenciát bemutató Püski-kötetet, ugyanazt olvastuk ki belőle, amit Havadtóty Sándoréktól már tudtunk. Püski Sándor csonkítatlanul bemutatta a népi táboron belüli oldalak álláspontját. Ott találhattuk egymás mellett Németh László és Erdei Ferenc, Nagy István és Kodolányi János előadásait, felszólalásait.

És a mai irodalomtörténész megítélése? Pomogáts Béla mostanában írta, a 90. évfordulót köszöntve:

„A szárszói konferencia megszervezése – a könyvkiadói tevékenység mellett – Püski Sándor munkásságának legnagyobb jelentőségű teljesítménye, ezzel a konferenciával valóban a nemzeti történelem alakulásába sikerült beleszólnia, méghozzá oly módon, hogy a szárszói gondolatok tekintélyes részének érvényességét, időszerűségét azóta se kérdőjelezhettem meg a történelem.”

Püski Sándornak indulása óta megvolt mindig a maga határozott nézete dolgokról, emberekről, de mindig mélységesen tisztelte mások véleményét, álláspontját. Az ő kiadója jelentette meg – a kiélezett ellenségeskedés légkörében – az első magyar regényt a románokról, Nagy Istvántól az *Oltyánok unokáit*. Nagyvonalúságára még jellemzőbb lehet, hogy amerikai száműzetése idején egyképpen otthonába fogadta és közreadta olyan magyar írók alkotásait, akik ma élesen szemben állnak egymással, ha nem éppen ellenségeknek tekintik egymást.

Mert Püski Sándor mindig felül tudott emelkedni az elfogultságokon, előítéleteken, és lám, a könyörtelen időn is. Hiszen ritka szép életkort élt meg erőben, munkában, tervekben. Nálunk, székelyeknél azt mondják, hogy az Isten addig élteti az embert, amíg céljai vannak vele a földön, amíg embertársainak szükségük van rá. Kívánom hát, hogy ez a mondás teljesedjék és hozzon további munkás éveket Püski Sándornak. Mert nagyon nagy szüksége van rá ennek a népnek, az országnak és azoknak a közösségeknek, amelyekért tiszta szívvel viselt börtönt és üldözést is: Erdély, a Felvidék, Kárpátalja és Délvidék magyarjainak!

Beke György

A soproni Központi Bányászati Múzeum új állandó kiállítása

2000. szeptember 6-án nyitotta meg kapuit a Központi Bányászati Múzeum új állandó kiállítása. A *dr. Kovácsné Bircher Erzsébet, Horváth József és Szemán Attila* által írt és rendezett, *Szöke Imre* kiállításrendező által kivitelezett kiállítás európai színvonalú, megfelel a szakmaiság és a látványosság követelményeinek. A három nyelven (magyar, német, szlovák) feliratozott kiállítás kronologikus sorrendben mutatja be a Kárpát-medence bányászatának történetét. A múzeum – az egykori Esterházy-palota, Sopron belvárosának kiemelkedő jelentőségű műemléke – két szinten mutatja be a magyarországi bányászat történetét a következő tematika szerint.

A magyar bányászattal kapcsolatos művészeti alkotások az emeleti folyosón és a nagyteremben kaptak helyet. A festmények közül kiemelendő Feszty Árpád: *Bányaszerencsétlenség* című alkotása, mely a Svajczer altárónál történt balesetet örökíti meg. A díszteremben látható többek között a magyar üvegművesség remekei az ún. pincetokok, mely elnevezés alatt a XVI–XVII. századtól készített, rekeszekre osztott ládát, vagy kosarat értettek a benne útravalóul hordott palackos borral együtt. Ma a hasáb alakú, gyakran elő- és hátlapján is díszített palackokat hívják pincetoknak. A díszterem néprajzi érdekességei a türelemüvegek, melyek a bányászélet értékes dokumentumai. Idős, nyugdíjas, vagy munkaképtelen bányászok által készített és emléktárgyként árult üvegek 3-4 szinten mutatják be a legjellemzőbb bányamunkákat.

Ásványok- és bányakincsek a Kárpát-medencében címmel külön teremben ásvány- és kőzetkiállítás tekinthető meg, mely ásványcsoportok szerint a bányászat szempontjából legfontosabb ásványokat, kőzeteket mutatja be. Külön tárlóban kaptak helyet a Kárpát-medencében bányászott szénfélék, az ásványok ércei.

A kiállítás *A magyar bányászati termelés történetének* bemutatásával folytatódik.

Az *első tárló* a Kárpát-medence régészeti emlékeit mutatja be az őskortól a honfoglalásig. A Kárpát-medencében az ásványi anyagokat már 40-50 ezer évvel ezelőtt hasznosították. A Kárpát-medence nemesércekben és ásványokban való gazdagsága hozzájárult a magyar államalapítás körüli évtizedekben a környező népekkel való kapcsolatok ápolásához. A honfoglalásig terjedő időszak bányászati emlékei: a lovasi festékbánya, a bükkői Szelete-műveltség, a neolitikum tatai kovabányája, a bronzkor Velem-Szent Vid-i fémfeldolgozása. A magyarok a Kárpátok övezte új hazájukban talált bányákat tovább művelték. Az első, bányászattal kapcsolatos adatok 953-ból származnak. Külön érdekesség a sóbányász favályú és a kovabányászatnál használt agancskapá.

A *második tárló* a koraközépkori magyar királyság gazdagságát tárja elénk, melyből látható, hogy királyaink bevételei jelentős része az arany, az ezüst és a sóbányák jövedelméből származott. Az első, bányászattal foglalkozó csoport Gizella királyné kíséretében érkezett Magyarországra, majd a XII. századtól főként német bányászokat telepítettek le szervezetteren a bányák művelésére. A XII. század végéig a bányászat igazgatása a királyi magángazdasághoz tartozott, később a királyi vármegyétől függetlenné vált bányászati kamarai szervezet keretei között működött. Az első bányászattal kapcsolatos dokumentumok közé tartozik IV. Béla kiváltságlevele a besztercebányai hospeseknek 1255-ből.

A *harmadik-negyedik tárló* a XIV. században már a nagybirtoktól független, magas technikai színvonalú polgárság által művelt magyar bányászatot mutatja be. A XIV. században Magyarország áttért az állandó értékű pénzverésre, az 1325-ben született aranyforint fizetőeszköz volt egész Közép-Európában. Károly Róbert nevéhez fűződnek az első országos jellegű intézkedések, többek között a kiállított bányajogi dekrétum 1327-ből. A XV. században Mátyás a bányavárosi kiváltságok erősítésével, adóelengedéssel lendítette fel ismét a magyar bányászatot. Bevételeinek – ami vetekedett a korabeli angol és francia király jövedelmével – 30 %-a származott bányászatból.

Az *ötödik tárló* a XV–XVI. századi európai bányászat egyik legjelentősebb vállalkozását, Thurzó János és az augsburgi Fugger Jakab, Besztercebányán és környékén folyó rézbányászatát mutatja be. Az európai szintű vállalkozás 1494 és 1525 között évi átlagban 18 000 mázsa fekete rezet termelt ki, aminek nagy részét feldolgozatlanul exportálták. Thurzó János felis-

merve a bányamunka veszélyeit, 1496-ban hozzájárult – a bányászokról és családjaikról való gondoskodás megteremtéséért – az első társláda alapításához. A Thurzók nevéhez fűződik az első vízemelő gépek felállítása is. A vállalkozás története állandó konfliktusokkal volt terhelt. A környező földesurak, a környékbeli városok lakói és maguk a bányászok is gyakran lázadtak munkaadóik ellen. 1525-ben zavargások törtek ki Besztercebányán, s akkor a korábban még az országból kiűzött Fuggerek után a Thurzók is felhagytak a bányászattal.

A *hatodik-hetedik tárló* Selmecbánya és a többi bányaváros fejlődését és a bányászatban betöltött szerepét mutatja be. Selmec bányaváros első statútuma 1245-ből származik, fejlődése a XI–II. századtól indult meg, a XVIII. századra az európai bányászat élvonalába került. Selmecet királyi akarrattal, a bányák működtetésére behozott, főként német nyelvű bányászokkal alapították. A városban polgárjogokat csak a Ringbürgereknek nevezett, zárt társadalmi osztályt alkotó bányavállalkozók gyakorolhattak. A XII–XIII. század általános vállalkozási formája: a Gewerkschaft (bányatársaság), a XIII. század végére pedig kialakulnak a részvénytársaságok. A kamarai gazdálkodás fénykora, a XVIII–XIX. század, melynek kiemelkedő alakja Svaiczter Gábor főkamagróf volt. A legjelentősebb bányavárosok jogai és érdekeik védelmezésére Bányavárosi Szövetségeket hoztak létre. A kor bányászainak életkörülményeire utalnak az ún. bányapénzek, melyeket a XVI–XIX. századokban vert rézermék, melyek a bányamunkások béérének kiegyenlítésére, a bányauzemek által fönntartott élelmezési üzletekben fizetőeszközül, továbbá egyes munkateljesítmények igazolására szolgáltak. A bányász bányabeli öltözékéhez tartozott a farbőr, melyet a derekára csatolva viselt, megvédve magát a szűk járatokban való közlekedés okozta sérülésektől. A bányászok érdekvédelmi szervezete a bányászcséhek 1683-ból származó behívótablója egy farbórt viselő bányászt ábrázol, kezében ékkel és kalapáccsal.

A *nyolcadik tárló* Erdély bányászatát mutatja be. Első, bányászzal kapcsolatos írásos említése a XIII. századból való. A korai középkorban az Erdélyből kikerült jelentős mennyiségű arany nagy része aranymosásból származott. Erdély és a Partium évszázadokon át legjelentősebb ásványa a kősó volt. A leghíresebb erdélyi aranybányáról – Nagyváradról – 1347-ből van adatunk. A bánya csúcspontját Mátyás uralkodása alatt érte el, majd a rablógazdálkodás tönkre tette. 1550-ig a legjelentősebb bányavárosok: Abrudbánya, Aranyosbánya, Körösbánya, Radna ezüsttermelése, Torockó és Vajdahunyad vasércbányászata volt jelentős, Zalatnán pedig jelentős mennyiségű higanyt bányásztak.

A XVIII. század a magyar nemes- és színesérc bányászat utolsó virágkora. A század végétől elindult a kőszén ipari méretű bányászata, az országban először Brennbergbányán 1753-ban. A Habsburg birodalom egységesítő törekvései a bányászatban is jelentkeztek. A kutatásokat finanszírozták. Magyarország 1867–1914-ig Európában kiemelkedő fejlődést produkált ipari és gazdasági fejlődésben. 1735-ben Selmezbányán megalakult az első bányatisztképző főiskola, mely megalapozta a hazai szakemberképzést.

A *kilenc-tizedik tárló* a bányamérés műszereit, a bányamentés század eleji felszerelését mutatja be. A bányák a XIX. század végére több század, vagy ezres munkáslétszámukkal való nagyüzemekké váltak. A trianoni békeszerződés következtében a bányászat szerkezete megváltozott. Magyarország elveszítette ércbányászatának 98 %-át, sóbányászatát pedig teljes egészében. A színesérc-bányászat hanyatlásával együtt fellendül a szénbányászat, s megindult a nagyüzemi bauxit és kőolajbányászat. A bányák az ott dolgozók életét minden tekintetben befolyásolták a bölcsőtől a koporsóig. Iskolát és kórházat tartottak fenn, s támogatták a munkások önkéntes biztosítását: a társpénztárt.

A *tizenegyedik tárló* a második világháború utáni bányászatot mutatja be, melynek alapja még két évtizedig a szén volt. A szénbányászat egyre gazdaságtalanabb termelése előtérbe helyezte az 1938-ban megindult szénhidrogén-bányászatot. Az 1950-es években megindult Magyarországon az uránbányászat, a bauxitbányászat. Kiteljesedett s egyre növekedett a különféle ipari ásványok és építőanyagok bányászata.

A bányásztársadalom egyik legfontosabb ünnepe az 1951. szeptember 2-től évente megrendezett bányásznapi volt.

A *tizenkettedik tárló* a magyar bányászat átalakulását mutatja be. Az ország gazdasági életében egykor jelentős szerepet játszó bányákat gazdaságtalannak ítélték és bezárták. Ezt mutatják be és jelképezik az újságcikkek bányabezárásokról szóló híradásai, továbbá egy tábla, melyen a fordított helyzetben álló ék és kalapács a bezárt bányák lajstromával látható, végül a tárló aljában elhelyezett meddőközet.

A *tizenharmadik egység* a kor igényeihez és elvárásaihoz alkalmazkodó, nagyrészt már csak külszíni fejtés formájában folytatott, jelenkori bányászatot mutatja be, mely a szénfélésegek közül a lignit bányászatát, továbbá az építőanyagipari bányák által kitermelt kővet és kavicsot jelenti.

A folyosóról nyíló, XVIII. századi falfestményekkel díszített termekben a *bányászati oktatás történetével*, a bányászat egyetemi szintű oktatásával, ezen belül a diákhagyományok bemutatásával, továbbá a *bányászati tudományok történetével* ismerkedhetünk meg.

A földszinten a *bányaművelés történetét* kísérhetjük végig bányarekonstrukciók formájában az őskori bányásztól kezdve a pajzsbiztosítású frontfejtésig. Az első rekonstrukció őskori kovabányát szemléltet, a második terem a középkori és újkori ércbányászat, a harmadik enteriőr pedig a fabiztosítású szénbányászatot mutatja be, mely a XX. század közepéig virágzó szénbányászatnak állít emléket. Külön kuriózum a bányáslámpa gyűjtemény, illetve a bányamentés eszközeit bemutató rész. A közelmúlt bányászatát a pajzsbiztosítású frontfejtést ábrázoló bányarekonstrukció szemlélteti. A kiállítás záróakkordjaként az utolsó helyiségben a *bányagépesítés fejlődését* a középkortól napjainkig makettek és modellek segítségével kísérhetjük végig.

Méri Edina

Jubileumi kiállítás Jászapáti katolikus nagytemplomában

Szent Kamill rendje 1765–1785-ig, majd 1995-ben telepedett le Magyarországon. Támogatásukkal szerveződtek a Kamilliánus Családok laikusokból álló csoportjai, tagjai Szent Kamill példáját követve sietnek egymás és szenvedő embertársaik segítségére. Kamilliánus Családközösségünk elsősorban időseket, betegeket segít. Látogatásaink során tapasztaltuk, hogy ragaszkodnak régi imakönyveikhez, szentképeikhez; végtelen szeretettel beszélnek ifjúkoruk

káplánjairól. Ez a felismerés késztetett bennünket arra, hogy adatokat és kegytárgyakat gyűjtünk, majd kiállítva közkinccsé tegyük kereszténységünk és államiságunk évfordulójának tiszteletére Jászapáti nagytemplomában. (A XIV. században épült, az Egri Főegyházmegye második legnagyobb temploma, 3500 fő befogadására képes. Barokk átépítve 1743-ban, Than Mór festette oltárképek, Vágó Pál és Szirmai Antal 1904-ből való székői díszítik.)

A kiállításához három témakör körvonalazódott: 1. *Kegytárgyak* (imakönyvek, énekeskönyvek, katekizmusok, rózsafüzérek, kisplasztikák, szentképek stb.) bemutatása. 2. *A Jászapátiin szolgálatot teljesítő* papok, hittanárok, kántorok, sekrestyések, harangozók, valamint *a Jászapátiin született* atyák életútja, munkássága. 3. *Egyesületek, társulatok*.

Gyűjtőmunkánk 2000 elején indult. Helyi újságokban felhívást jelentettünk meg kegytárgy-és adatgyűjtésre. Névsort készítettünk az atyákról. A Városi Könyvtár gazdag helytörténeti gyűjteménye, a plébánia Historia Domusa, Vándorfy János: Jász-Apáthi város egyházának múltja és jelene (Eger, 1895.) című könyv megkönnyítette munkánkat. Sok adat származik az Egri Főegyházmegye sematizmusaiából.¹ Ezekben megtaláltuk a legtöbb atya címét is, s őket levélben kértük, írjanak röviden életútjukról, munkásságukról. Sok atya megírt bennünket értékes válaszával. Komoly segítséget kaptunk levéltáraktól, könyvtáraktól (Székesfehérvár Püspöki Levéltár, Budapest Magyar Ferences Könyvtár, Ferences Könyvtár Gyöngyös), magánszemélyektől. Így gyűlt össze a kiállítás anyaga, amit a templom kereszthajójában állítottunk ki.

Majdnem 200 kegytárgyból kellett a legértékesebbeket kiválogatni. Olyanokból, mint *Pongrácz Ester*: Aranykorona többévi kiadása, Jó illatú rózsakert (Buda, 1802.), Új rózsakert 1668-ból *Tárkányi Béla* szerkesztésében, Magyar kis és nagy officium..., rongyosra forgatott lapok! A családba érkező kis jövevények és az elhunytak bejegyzése az utolsó oldalon. Mici Neyer német nyelvű imakönyvében („Vásárolva Siófokon 1896. február 10-én”) megható családtörténet: „Kedves Gyermekeim! Legyél mindig jámbor, istenfélő és szelíd. A szent Isten-anya őrizze drága életed. A te szegény, szerencsétlen apád, Károly v. Mecsery meghalt 1895. október 12-én. Ő császári és királyi titkár volt Ófelsége kancelláriáján. Hirtelen, váratlanul hunyt el, engem veled együtt a szerencsétlenségben hátrahagyva. Béke poraira! Éljen mindig érte, drága gyermekeim! Te 1894-ben születted Bécsben.” Később a folytatás: „Fiam Boldizsár 1900-ban okt. 20-án született. Kisfiam Imre márc. 14-én 1902-ben született Jász Apátiban. Igyetek boldogok drága gyermekeim. Anyátok soha sem lehet az teljesen!” Kézzel írt imák, énekeskönyvek. Nagy érték számunkra a jászapáti Adria Nyomda kiadásában megjelent Szent énekek, vagy az itt 50 évig szolgáló Fehér kántor úr énekeskönyve. Rózsafüzérek Rómából, Lourdes-ből, nagy szeretettel behozott „ünneplő olvasó”; megkoptatott barna szemek... Feszületek, kisplasztikák, szentképek.

Jászapáti „kőegyház”-át 1391-ben említi először oklevél, valószínű, hogy papja is volt a településnek, de neveket nem ismerünk. A török időkben, 1550-ből ismert az első név, *Gergel pap* neve (Fekete Lajos: A hatvani szandzsák 1550. évi összeírása. Jászberény, 1968. 125. old.) *Várasszói Mátyás plébános* a török kiűzése után került ide 1694-ben. Rendkívül energikus ember lehetett, az itt talált szörnyű pusztulásból rendet teremtett. A templomot rendbe hozatta, berendezte. 1698-ban anyakönyvet kezdett vezetni, mely ma is megvan. Őt követte *Csomortányi Imre*, 25 évig Jászapáti plébánosa. A szájhagyomány szerint nemcsak jó pap, de bátor ember is volt, ugyanis a kurucok egy éjjel a plébániára törtek, követelve az egyház pénzét. A plébános, azzal az ürüggyel, hogy a pénzt a templomban elrejtve tartja, oda ment. Az ajtót magára zárva a toronyba sietett, félreverte a harangot. A nép tömegesen indult a templomhoz, a kurucok elmenekültek. A plébános így mentette meg életét és az egyház pénzét. Az országgyűlésen, mint nagy képzettségű ember, képviselőként szerepelt. A fent említett anyakönyv mutatja, hogy ő keresztelte a „jász prédikátor”-t, Rusvai Lőrincet. 1729-ben hagyta el Jászapáti, Egerben lett kanonok. Utána kiváló plébánosok sora következik. A fáradhatatlan *Török Mihály* plébánossága alatt kezdik barokkizálni és ismét bővíteni a templomot 1743-ban. *Littkei Máté* a tokaji plébániát cseréli föl az apatival. Híres missziós utakat tesz a mai Egri Főegyházmegye területén. Gyöngyösön a bűnbánati körmeneten mintegy 12 ezer, az ünnepélyes hálaadó processzió pedig 15 ezer ember vett részt. Rendkívüli hatású szónok volt. Ő alapította 1767-ben a Jászság első gimnáziumát Jászapáti. Nevét ma tér őrzi a templom mellett. *Steinhauser Antal plébános* 1849-ben a híveiből összetoborzott nemzetőrsgel elment Hatvan alá, bár onnan

¹ Az Egri Főegyházmegye névtára. (Eger, 1963., 1975., 1987., 1992., 2000.)

minden siker nélkül hamarosan visszatértek. Halála után az egyházmegye két költői lelkű papja pályázott Apátira, *Pájer Antal* lett a győztes 1862-ben. Vándorfy így ír róla: „Eleintén hidegen fogadták a jászapáthii hívek; de mindent átélő szeretete, hatalmas ékes szólása s jeles buzgalma által csakhamar lebilincselte híveinek szívét.”² Az idősebb hívek még visszaemlékeznek *Csiffáry Sándor káplánra* 1929-ből, aki lelkesen és jól fényképezett tanítványai nagy öröme. Az elmondás szerint a káplánoktól olykor egy-egy nyakleves is gazdára talált, de sokan és szívesen mentek ministrálni vagy éppen focizni a fiatal *Treskó, Darvas, Fabriczius atyákkal*. Közben nagyot fordult a történelem kereke, kevesebb fénykép, adat került elő az 1950-es évektől. Nehéz, hányatott sorsok jellemezték azokat az időköt. A jászberényi születésű *Erős István* (káplán Jászapátin 1937-ben) 3 évet kapott 1950-ben azért, mert ártatlan emberek „bűneiről” nem tanúskodott. A 3 év leteltével közölték vele, időközben még kapott 5 évet. Végül 6 év után szabadult amnesztiával. A börtönévek sem tudták megtörni magyarságát, emberségét, jó humorát. Nagy megtiszteltetés volt számunkra, hogy megtekintette a kiállítást.

Folytatódhatna a kiváló plébánosok és káplánok bemutatása, hiszen *napjainkig 206 Jászapátin szolgálatot teljesítő atya* nevét és sokuk munkásságát ismerjük.

A *Jászapátin született* és innen távol tevékenykedő atyák közül harmincegynek tudjuk a nevét, legtöbbjüknek az életútját is ismerjük, különösen a Városi Könyvtár helytörténeti anyagában találunk érdekes adatokat. *Juhász Máté* (1696–1776) *minorita szerzetes, költő, drámaíró*. Összes munkáját Nagybányán rendezti sajtó alá. A könyv kiadásához nem keres főúri mecénást, szülővárosának ajánlja fel, és nem is csalatkozik. A szülőföld elfogadja messzire szakadt fiának adományát, és kiadja a művet a város költségén. A már említett *Rusvai Lőrinc* (1707–1755) *ferences szerzetes Kelet-Magyarország ünnepelt prédikátora* volt. Ő szónokolt a redemptio ünnepén Jászberényben 1745-ben. „Könnyes szemeidet, nedves orcádat töröld meg már idegeneknek eladott szomorú népem! Letheted már fekete gyászodat, a te régi dicőségged, törvényes szabadságodat régtől fogva sírván óhajto nemes jász és kun magyar nemzet”³ – olvashatjuk a szívét melengető beszédében. Ugyancsak büszkén mutattuk be *Kerekgedei Makó Pál* (1723–1793) *apát, egyetemi tanár életútját*. Matematika, fizika, logika könyvei jelentek meg. Mária Terézia utasítására részt vett a Ratio Educationis munkálataiban. Baróti Szabó Dávid a Magyar Hírmondó 1793. november 26-i számában írt költeménnyel siratja el a nagy tudóst és szeretetre méltó embert. *Balajthy Máté* (1732–?) 1761-től az egri csillagvizsgáló igazgatója. *Madarassy Ferenc* (1762–1838) c. püspök, *budai első cenzor*, aki jóindulatával kivívja az „irók barátja” címet. Nagy szeretettel és tisztelettel mutattuk be a közelmúlt nagyját, a Székesfehérváron elhunyt dr. *Kiss Istvánt*, a Pannonhalmán eltemetett *Ambrus Pál atyát*. Jászapátirol indult útnak dr. *Beöthy Lajos, Demeter István, Szelényi István, Takács Sándor atya, a Fejér fivérek*. Fényképek, újságcikkek illusztrálták annak a *tíz atyáknak* az életútját, akik *napjainkban* teljesítenek áldozatos szolgálatot Máriakálnoktól Miskolcig, Szegedtől Kazincbarcikaig.

Sikerült adatokat gyűjteni az egyház szolgálatában álló *hitoktató atyákról* (*Páll Ferenc, dr. Vízi István, Tassy Ferenc...*), *kántorokról* (*Fehér Zoltán 50 év!, Árky Kornél 44 év!*), *sekretyésekről, harangozókról*.

A kiállítás utolsó nagy egysége az itt működő *egyesületek és társulatok* bemutatása volt az 1769-ben létrejött *Mária Társulattól* a 2000-ben megalakult *Mária Légióig*. A Jászság népe mindig nagy Mária tisztelő volt, a mi templomunk is az Ő nevét viseli. XIV. Kelemen pápa 1769-ben teljes búcsút engedélyezett mindazon Mária társulati tagoknak, akik bűnbánatot tartanak, s a kívánt imádságokat elvégzik. Ez vonatkozott a gimnáziumban megalakult *Mária Társulatra* is, melynek nemcsak a tanuló ifjak, de a város lakói is tagjai lehettek. II. József ezt a vallásos egyesületet 1784-ben megszüntette, később azonban – ekkor a gimnázium már Jászberényben működött – ismét visszaállították. Sok adat vár még feldolgozásra az *olvasókörökről, a Leány Chubról, Leányegyletről, Földműves Körről, Legényegyletről* stb. Pezsgő élet folyt valamennyiben, újságcikkek, fényképek bizonyítják ezt. Minden évben több szindarabot rendeztek a pap vagy a tanító irányításával. Bálok, kirándulások tettek színessé programjukat. A szindarabok, bálok bevételét jótékonyásra fordították. Jászapátin nagy *cserkészélet* volt, két csapat működött, az iparos ifjaké és a gimnáziumé. Különösen híresek voltak táborozásaik (Királd, Kisköre, Bóta, Uppony, Litke stb.). A város értelmisége, iparos- és gazdatársadalma

² Vándorfy János: Jász-Apáthi város egyházának múltja és jelene. Eger, 1885. 102. old.

³ Rusvai Lőrinc: A Nemes Jászság és Kunság örvendetes esztendeje. A olda. „Jászságért” Alapítvány, Bp. 1995.

anyagilag támogatta a táborozókat. Igen aktív vallási és közösségi életet élt mindkét cserkész-csapat. 1992-ben alakultak újjá, Kaszap Istvánt választották névadójuknak. A hagyományt folytatva szép cserkészmunka folyt, sajnos 1997 óta parancsnok híján szüneteltetik munkájukat.

A mintegy ezer látogató szóbeli véleménye és a vendégkönyv tanúsága szerint eredményes volt a kiállítás. A Jászságból, de messzebből is sokan megtekintették. Néhány vélemény a vendégkönyvből: „Nagyszerű ötlet megvalósítását láttam, gazdagodtam általa.” „Csodálatos élményt nyújtott látni a gyermekkori atyákat, felidézni a kedves Szív Gárda órákat. Adja a jó Isten, hogy minél több fiatalnak is példát nyújtson ez az esztétikus és mély érzéseket nyújtó mű.” „A kiállítás megismerteti szűkebb hazánk, a Jászság történetét is, az egész családnak tanulságos.” „Miskolc mellől, Sajóladárról voltunk itt. Nagyon dicséretes, hogy a város egyházi emberei emlékéit így módon is igyekeznek megőrizni. Híret elvisszük falunkba.” „A kiállítás nagyon tartalmas, gazdag anyagot ölel fel. Jól mutatja a századunkban bekövetkezett viharokat is. S reménykedünk az újjászületésben, melynek egyik jele ez a szép kiállítás.” „Végre a Jászság egyházi életének kiemelkedő személyiségeit is megismerhetjük! Köszönet az anyag gondos összegyűjtéséért, adjon a jó Isten erőt a közzétételéhez is.” „Nagyon hasznos lenne, ha ez az anyag könyv formában is megjelenne.”

További tervünk valóban az írásbeli anyag könyvben való megjelentetése.

Buzdítunk mindenkit hasonló kiállítás létrehozására! Mert mi kell hozzá? Csekély önkormányzati támogatás; helyet adó plébános; berendezést kölcsönző iskola, vállalkozó; másolási lehetőséget nyújtó könyvtár; fiatal dekoratőr; számítógépes főiskolás „íródeák”; középkorú és nyugdíjas. Szív és lélek.

Molnárné Szikszai Klára

Hírek a felvidéki Gömörből

Március idusára emlékeztünk

Tájainkon számos helyen emlékeztek a dicső márciusi napokra, immár százötvenhárom év távlatából, de soha nem évülő lelkesedéssel és örömmel. Rozsnyón igen tartalmasra sikeredett az ez évi megemlékezés. Március 15-én a jelenleg egy kft.-hez tartozó fűtőház melletti raktárhelyiségben található Kossuth-szobornál kezdődött az ünnepség. A frissen restaurált szobrot a helybeliek jövőre szeretnék méltó helyen fölláttatni, annál is inkább, hogy jövőre lesz Kossuth Lajos kétszázadik születésnapja. A Petőfi-táblánál a Fő téren, majd a temetőben folytatódott az emlékezés, ahol megkoszorúzták Szörcey Antal honvédszázados, Szegheo Zsigmond és Schlosser Károly zászlóaljparancsnokok sírját. A városi temetőben még több mint tizenhat honvédsír található.

Este a városháza tanácstermében a marosvásárhelyi színház két művésznének műsorát láthatta a nagyérdemű közönség, majd másnap, ugyancsak ott a Muzsikás együttes és Sebestyén Márta adott ünnepi koncertet.

Tornagörgön Lükő Béla honvéd sírjánál a temetőben, Dernőn ugyancsak a temetőben emlékeztek a szabadságharc gömői mártírjaira. Gömörhorkán Barna Antal honvédpap sírjánál, s a kopjafánál volt megemlékezés. Pelsőcön szintén a városi temetőben emlékeztek meg a forradalomról. Sajógomörön a helyi honvédsírnál, Beretkén pedig a helyi hangosbmondón keresztül tartottak zenés, irodalmi összeállítást. Tornalján a városi művelődési házban zajlott kulturális műsor a szabadságharc emlékére, az ökumenikus istentisztelet után pedig, délután Kazinczy Lajos honvédezered emléktáblájánál volt koszorúzás. A rimaszombati ünnepség színhelye a Petőfi-ház volt, ahol már hagyományosan több száz fős tömeg várta az ünnepség kezdetét. A helyei alapiskolák énekkara forradalmi dalokat adott elő, s a Kereskedelmi Akadémia, valamint a Novomesky utcai alapiskola tanulói versekkel, dalokkal, megzenésített versekkel emlékeztek. Dr. Kovács István, a Gömör Megyei Múzeumegyesület elnöke lelkesítő beszédével idézte föl a márciusi napokat s utalt arra, hogy magyarnak lenni jó és érdemes. A Petőfi-szobor felállításának tervéről is szólt, melynek mintájául s alapul igencsak alkalmas volna a múzeumban lévő Izsó Miklós-féle Petőfi-szobor.

A zászlótartó cserkészek díszőrsége s a fúvószenekar közreműködése emelte az ünnepség fényét, s tette emlékezetesebbé e napot, mely a házon lévő emléktábla megkoszorúzásával zárult.

Ugyancsak szép megemlékezések zajlottak a Rimaszombat környéki falvakban. Feleden a helyi iskolában, majd a művelődési ház előtt, s végül a Vécsey-kúriánál volt műsor, az iskola tanulóinak közreműködésével, gyertyafény kíséretében.

Várgedén a Petőfi-emléktáblánál, Balogfalván a hangszórón keresztül, Ajnácskőn a kopjafánál, Óbástban a hangosbeszélőben, Péterfalván szintén hangszórón keresztül, Uzapanyton a művelődési házban forradalmi műsorral, emlékbeszéddel, s a Himnusz eléneklésével, Vecseklőn a Petőfi-táblánál, a művelődési ház előtt, Újbáston műsorral a művelődési házban, Hanván pedig a Tompa-szobornál emlékeztek. Bátkában és Abafalván is megemlékeztek a márciusi eseményekről. A legtöbb helyen az ünnepségek fő szervezője a CSEMADOK helyi, illetve járási szervei voltak.

A füleki Városi Múzeum galériatermében, „Nemzet születik” címmel március 12-én kezdett vette az az ünnepségsorozat, melyet a forradalom tiszteletére rendeztek. Március 15-én Magyar Ház megnyitójára került sor a vár aljában. Millenniumi emléktáblát avattak a ház falán, jelen voltak az Illyés Alapítvány és a Rákóczi Szövetség tisztségviselői, Ugron Gáspár és dr. Veress László Budapestről. Tizenöt órakor a Vigadóban színes emlékműsorral emlékeztek, s ezt követően megkoszorúzták a hősök sírját a temetőben. A Magyar Koalíció Pártja (MKP) is több helyen bekapcsolódott a megemlékezésekbe.

Losoncban a Kármán-emlékműnél kezdődött az ünnepség, az emlékmű megkoszorúzásával. Ez a hely több mint egy évszázada a helyszíne a márciusi megemlékezéseknek. A téren a második világháborúig állott a honvédelemkmű, s egy kicsit távolabb a Kossuth-szobor. Ma egyik sem áll. Az Európa Művelődési Otthonban tartalmas műsorral emlékeztek, melyben fellépett a Pedagógiai és Szociális Akadémia énekkara, a helyi alapiskola táncsoportja és Tóbisz Titusz dalnok. Jelen volt *A. Nagy László, Várady Lajos* a pozsonyi nagykövetség tanácsosa, s *Csúsz Péter*, a losonci Járási Hivatal előjáró-helyettese, aki beszédet is mondott. A nagykürtösi járásban több településen is megemlékeztek nemzeti ünnepünkre. Ipolyvarbó adott helyszínt a fő járási ünnepélyeknek, melyet a CSEMADOK és a Palóc Társaság közösen rendezett. Az alapiskolában a balassagyarmati Művelődési Ház tartott foglalkozást a gyermekeknek, majd ünnepi műsort láthatott a közönség, s a Magyar Kultúra Napja alkalmából díjkiosztásra is sor került azok között, akik irodalmi munkásságukkal járultak hozzá kultúránk műveléséhez. Jelen volt Hammerlik Richard is. A temetőben Erdélyi János honvéd sírjánál s a fából faragott keresztnél volt koszorúzás, majd fáklvásmenetben vonultak az ünneplők végig a falun. Ipolybalogon és Csábon is tartottak megemlékezést. Ipolynyéken gyertyás emlékezést rendeztek, a falu főterén álló Pajor István nemzetőr hadnagy emlékoszlopánál. Zsélyben is megemlékeztek a márciusi történésekről.

Ipolyságon a két alapiskolában, majd a Városházán, végül a kopjafánál és Jármay Arnold honvédtiszt sírjánál volt a helyiek ünnepélye, amit a katolikus templomban ökomenikus istentisztelet követett.

Az idén is méltón emlékezett a Felvidék magyarsága a szabadságharcra, nagyjainkra, neves és név nélküli hőseinkre. Gömör, Nógrád és Hont népe megadta a kellő tiszteletet: méltósággal ünnepelt. Haszmann Pál, erdélyi fafaragó szavaival élve mi is vallhatjuk: „A múltból táplálkozva s merítve, a jelenben élve a jövőt kell építeni. Mert van jövőnk. Vannak feladataink és küldetésünk. Mert érdemes. Sokan azt mondják a magyar volt, én azt hiszem a magyar lesz.” (gr. Széchenyi István)

X. Tompa Mihály vers- és prózamondó verseny 2001. április 26–29.

Tizedik alkalommal rendezték meg Gömör megye fővárosában a Tompa Mihály Országos vers- és prózamondó versenyt, melyen az ország legjobb szavalói és prózamondói mutathatták be/meg tehetségüket, hat kategóriában, a kisiskolásoktól egészen a felnőtt korosztályig. A négynapos fesztiválon csaknem kétszáz versenyző produkciójának tapsolhatott a művelődési házban összegyűlt szépszámú nézősereg. A Felvidék egyik legrangosabb rendezvényén a két országból összeállt zsűrinek nehéz dolga volt a veretes versek, szép prózák elhangzása után. Nagy sikere volt a hatodik kategóriának, az énekelt versek előadásának.

Az első napi megnyitó után, melyen a minisztériumok képviselői is jelen voltak, „Máraitól-Gyurcsóig” címmel a tavalyi országos versenyek legjobbjai adták elő nyertes pro-

dukcióikat, majd a Vándor és a budapesti Misztrál együttesek koncertje következett. Másnap a város Főterén, a szabadtéri színpadon egymást váltották a különféle énekes és táncos csoportok, kísérőrendezvényül szolgálva a fesztiválnak, emelvény annak hangulatát. A Gömői Múzeumban, a művelődési házban és a Városi Galériában kép- és szoborkiállításra került sor. Délután a Rozsnyói Meseszínház s vendégei léptek színre a legkisebbek szórakoztatására, majd a Komáromi Jókai Színház „Csongor és Tünde” című színdarabja következett.

Szombaton került sor a döntőkre, délután Irodalmi Kávéházat tartottak az ország fiatal költői, írói, budapesti költőtársakkal egyetemben. Hanván a szavalóverseny résztvevői megkoszorúzták Tompa Mihály sírját. Vasárnap istentisztelettel, Tompa Rimaszombaton álló szobrának megkoszorúzásával, faültetéssel zárult eme nagyszabású rendezvény, melynek fő szervezői a CSEMADOK területi választmánya Rimaszombatból, a CSEMADOK Országos Választmánya, valamint a Pódium Társaság és a Pedagógusszövetség voltak. Köszönet a támogatóknak, úgy a szlovákiaiaknak, mint a magyarországiaknak, alapítványoknak, minisztériumoknak.

Vörös Attila

A dardzsilingi Kőrösi Csoma Sándor emlékmű 17. emléktáblája

Kőrösi Csoma Sándor (1784. április 4–1842. április 11.) emlékműve a világ magyarságának Kelettel, Ázsiával való kapcsolatainak fontos kifejezője. Szelleme és értéke tükröződik a róla történő megemlékezésekben és a kapcsolódó kutatásokban. Születése évfordulóján Pécsről dr. Bárdi László Ázsia-kutató, a PTE Ázsiai Intézete vezetője és Tombor László PhD hallgató saját költségen szervezett úttal tisztelték meg nagy tudósunkat. A Delhi–Sziliguri–Gandtök–Katmandu útvonalon a területek kolostorait, a vallási szokásokat és a nyelv elemeit tanulmányozták. Delhiben a pécsi egyetem ázsiai programjának részeként dr. Bárdi László az indi-

Kőrösi Csoma Sándor emlékoszlója és az emlékfal 2001. március 15-én, dr. Bárdi Lászlóval (Tombor László felvétele)

ai-pécsi kapcsolatok eddigi tudományos eredményeiről, a PTE ázsiai programjának alakulásáról számolt be indiai tudósok előtt. Eljutottak a modern és az ősi hindu hagyományokkal kevert gazdaság és társadalom mozgalmas világába, Nyugat-Bengáliától, Dardzsilingig.

Az emléktáblát a pécsi egyetem közönsége és Magyarország nevében dr. Bárdi László és Tombor László 2001. március 15-én helyezték el a dardzsilingi Gazdasági Kamara egyik vezetője, *Krishan Kamarshard* és helyi közreműködők kíséretében. A tábla elhelyezése és az emlékmű megkoszorúzása után dr. Bárdi László megemlékezett a tudós hajdani tudományos eredményeiről, a magyar ázsiai és indiai kutatások úttörőjéről.

Az emlékmű mögötti kis falon sorakoznak a különböző időben elhelyezett táblák. Egy évvel ezelőtt ugyanakkor a pécsi egyetem hallgatói helyeztek el emléktáblát az emlékművön (2000-ben), akik dr. Wilhelm Zoltán, az Ázsiai Intézet igazgatóhelyettese vezetésével jártak itt.

Dr. Krisztián Béla

A hajdúböszörményi Népzenebarátok Klubja

Január 22-én, a Magyar Kultúra Napján, Bárdossi Ildikó népdalénekes és tanítványai voltak a böszörményi Népzenebarátok Klubjának vendégei. A rendezvény kettős ünnep volt a klub tagjai és vendégei számára, hiszen a jeles nap mellett ekkor emlékeztek meg a klub első születésnapjáról is.

A dr. Varga Gábor ötlete nyomán indult klub életképességét az idő igazolta, s talán ezért is sajnálatos, hogy – mint azt dr. Dévai János, a Kossuth Rádió népzenei szakértője állítja – nincs még egy ilyen az országban. A klub célul tűzte ki a rádiókban és televíziókban háttérbe szorított népzene böszörményi híveit összefogni, és újakat toborozni főleg a diákok köréből. Változatos programjaik jelentős látogatottsága igazolja, hogy jó úton haladnak e cél felé.

A klubfoglalkozások sikerét növelte, hogy szoros együttműködést sikerült kialakítani a Krasznai István vezette Népzenei Együttessel és a Szegedi Csaba vezette Bocskai Néptánc-együttessel, melyeknek tagjai több klubrendezvényen is tevékenyen vettek részt. Városunkban szinte ismeretlenek számító népi hangszer, a tekerőlant bemutatására is sor került és rendszeresek voltak a daltanítások is, melyeket többnyire Szórádi Márta, több országos énekverseny győztese vezetett.

Szeptemberben vendégük volt a nemzetközileg is elismert énekes és mesemondó Berecz András. A klub meghívását megkülönböztetett szeretettel fogadta, amit bizonyít az is, hogy itt tartotta meg a *Kökörtben lilium* című CD lemezének magyarországi ősbemutatóját. Több mint 300 érdeklődő jelent meg, akik óriási ünneplésben részesítették. Külön öröm volt, hogy igen sok közép- és főiskolás fiatal is jelen volt. A dedikálásra várók hosszú sora igazolta, a lelkesedés őszinte. A rendezvényen megjelent városunk polgármestere és alpolgármestere is, akik így személyesen tapasztalhatták, ez az est a népmese és a népdal igazi ünnepe volt.

A klub vendégei közül ki kell emelni Bárdossi Ildikót, népzene-tanárt, a Népművészet Ifjú Mestere cím birtokosát, aki több alkalommal is fellépett a klubban. Hallatlan szakmaszeretete átragadt a hallgatóságra, akár a régi erdélyi, széki muzsikáról, akár megyénk hagyományörző együtteseiről beszélt. A Kultúra Napjának rendezvényén inkább tanítványait állította előtérbe, s a hallottak azt bizonyították, tehetségben a fiatalok körében sincs hiány. Az új CD lemezéről – melyet a híres Téka együttessel készített – előadott néhány dal méltó befejezése volt műsorának.

Az egy éves klub köszöntésekor mindenképp köszönetet kell mondani a klub vezetőjének, Varga Gábornak és mindazoknak, akik segítettek fáradhatatlan munkájában, a Városi Önkormányzat Oktatási és Kulturális Bizottságának, valamint az Ifjúsági és Sport Bizottságnak az anyagi támogatásáért, mellyel hozzájárult e nagyszerű programok megvalósításához.

Kívánjuk, hogy még sokáig legyen városunknak ilyen közössége, amelyben a legfontosabb feladat népzenei anyanyelvünk ápolása.

Molnár György